

ŽEROTÍN

55

září 2020
ročník XVIII
čtvrtletní zpravodaj
Obecního
úřadu Žerotín

OBSAH:

Starosta obce informuje - Společenská kronika - Žerotínské hody - Střepey a střípky - K činnosti TJ Sokol Žerotín - Klub seniorů - Staré žerotínské zvyky a obyčeje - Svatby - Hanácký plke

Léto končí, tak ahoooj! Foto: Jan Škoda

Periodický tisk územního samosprávného celku • Vydává: Obec Žerotín • Žerotín 13, Litovel 784 01, IČO 00299758 • Registrováno u MK pod značkou: EČ MK ČR E 17321 • redaktor: Jiří Němec • Redakce mobil: 724 738 032 • email redakce: red.zpravodaj@seznam.cz • Názor autora článku nemusí být nutně názorem vydavatele, do textu autora nezasahujeme.

Uzávěrka příštího čísla: 30. listopadu 2020

Starosta obce informuje

Dotace na rekonstrukci tělocvičny

V minulém zpravodaji jsem informoval o podané žádosti na MMR z dotačního titulu „Program obnovy sportovní infrastruktury“ na rekonstrukci školní tělocvičny. Můžu již nyní oznámit pro nás dobrou zprávu, že jsme v podané žádosti tentokrát uspěli. Částka celkové rekonstrukce je odhadována na 3 001 764 Kč. Výše podpory je 70% z celkové ceny rekonstrukce, tedy 2 101 234 Kč. Rekonstrukci bychom chtěli zahájit ještě letos zateplením střechy a pokračovat po sportovních aktivitách a plesech příští rok na jaře. Měla by následovat výměna svítidel za nová LED energeticky úsporná včetně ovládání. Jako poslední proběhne výměna parket a obložení. Nejzazší termín dokončení celé rekonstrukce je do konce roku 2021.

Poděkování

V sobotu 25. 7. 2020 se v naší obci uskutečnila již tradiční hodová oslava zakončená v neděli slavnostní hodovou mší v kapli Sv. Marty.

Srdečně gratuluji žerotínským hospodyňkám, které vyhrály v hodovém odpoledni v soutěži „O nejlepší hodové koláček“ a také děkuji všem, kteří do soutěže svými koláčky přispěli.

Poděkování rovněž patří všem, kteří celé hodové odpoledne, večer a následnou mši v neděli připravili.

Třídění odpadu v obci

Děkuji občanům za třídění odpadu v obci. Celkem bylo v naší obci za období od 1. 4. 2020 – 30. 6. 2020 vytríděno toto množství v tunách:

Papír	1,400 t
Plast	2,847 t
Sklo	2,557 t
Kovy	0,270 t
Nápojový karton	0,098 t

Svoz velkoobjemového a nebezpečného odpadu proběhne 10. října 2020 od 7:00 hod. Místo sběru bude jako obvykle vyhlášeno 15 minut před jeho začátkem.

Společenská kronika

Jubilanti:

Bohuslava Géblová, 80 let
Do dalších let přejeme hodně zdraví a spokojenosti.

Žerotínské hody

Že by zaúřadoval Covid-19? Otazník je na místě. Sobotní hodovní den 25. červenec ukázal svou vlídnou tvář. Ještě v podvečer předchozího dne lilo jako z konve, stejně jako pršelo dlouhou řadu uplynulých dnů. Mimořádně deštivý červen a vlastně i červenec si asi málokdo pamatuje. Obavy proto byly oprávněné.

Svatá Marta to chtěla zřejmě jinak. Hodovní návštěvníky v sobotu odpoledne přivítalo žerotínské hřiště oblačným, příjemně teplým počasím. A že jich tentokrát bylo! Myslím návštěvníků. Rozhodně více, než jiná léta. Že by zaúřadoval COVID-19? Tedy jím způsobené všeobecné trauma z delší vynucené izolace takřka

každého z nás od společnosti? Posezení u vody se právě kvůli nařízeným omezením letos nekonalo a tak si asi mnozí, kteří by jinak na hody nepřišli, dali říct. A dobře udělali.

Sportuchtivci shlédli tradiční fotbalový turnaj o putovní Žerotínskou klobásu, jiní si mohli aktivně a tentokrát zdarma zaplavat ve víceúčelové nádrži. A také tak učinili. V polovině odpoledne byly břehy kolem bazénu plné. Samozřejmě i hladinu brázdila nejen dětská těla, mezi nimiž se po hladině koulely aquazorbingové koule.

Hřiště přálo hlavně dětem. K mání byly kolotoče. Malý i velký řetízkač, nafukovací skluzavky,

střelnice. Prostě, jako na pravé pouti.

Páteří sobotního hodování bývá fotbalový turnaj „O žerotínskou klobásu“. Letos se do klání o ni zapojila čtyři družstva. Z jejich vzájemných soubojů nakonec vyšlo vítězně naše žerotínské družstvo. Celkové pořadí bylo:

Žerotín, 2. Stáří páni, 3. Strukov, 4. Lahvo team.

Točilo se pivo, areálem voněla grilovaná uzenina a šumperská kapela KARETA byla k neutahání. Hrála a zpívala jeden známý hit za druhým. Nohavicou a bratry Nedvědovými počínaje a třeba Olympikem nebo Chinasky či skupinou Kryštof konče. Snad každý posluchač si mohl alespoň někte-

rou z písniček zabroukat s mladými muzikanty.

Dá se říci, že i koláčková soutěž byla letos úspěšná. Sice se nesešlo tolik vzorků, co vloni, ale zato souboj o nejlepší byl lýtý. Zatímco první místo bylo jasné a vítěz pobral bodů nejvíc, o místo druhé se porvaly hned tři mistryně svého řemesla. A neúspěšně! Po sečtení všech hlasů měly tři druhy hodových koláčků stejný počet bodů. Nezbylo nic, než aby rozhodl los. Pořadí na druhém a třetím místě si tak určily pekařky sami. Nutno podotknout, že chuťově byly všechny soutěžní koláčky výborné. Vždyť i ten na posledním bodovaném místě byl jen jeden hlas za trojicí se stejným počtem bodů. Výsledky soutěže „O nejlepší hodové koláček“:

1. Místo: Hana Čouková
2. Místo: Iveta Kočíšová
3. Místo: Veronika Hublarová

Hlavně mladí si žerotínské hodování užili při hodové zábavě, která začala úderem osmé večerní. Probíhala v diskotékovém duchu v podání DJ Mrož a Co-mates a příjemného sobotního večera, pro mnohé i noci, se zúčastnilo asi 200 lidí. Takže covidová norma byla dodržena.

V neděli 26. července proběhla v devět hodin slavnostní hodová Mše svatá u kaple sv. Marty. Sešlo se cca šedesát ob-

čanů. Mši celebroidal P. Jan Jašek, štěpánovský farář. Na varhany hrála paní Veronika Hublarová, která doprovodila svou hrou také děti-děvčátka-dětskou scholu, které zazpívaly dvě hezké písničky. Na závěr, jako tradičně, zazpíval pro účastníky mše, pan Josef

Škoda z Moravské Huzové. Po mši si užily děti na skákacím hradě a všichni byli pozváni na malé pohostění-agapé. Z účastníků čísel radost, že se po delší době mohli potkat a popovídat si navzájem.

Jiří Němec

Střepy a střípky z novin roku 1872

Dostal se mi do rukou Hanácký kalendář z roku 1972 a v něm našel v titulku uváděné střípky staré bezmála 150 let. V mnohém jsou zajímavé a několik jsem jich vybral:

Nové míry a váhy dostaneme tak zvané metrické. Tyto jsou nyní ve Vídni předmětem všeobecného zkoumání. Tento týden seje se znakovací komise, kteráž bude mít porady o provádění nových měr a vah. V ministeriu vyučování konána byla už porada, jak by se

mezi lid rozšířila znalost metrických mír a vah.

Průplav mezi řekami Odrou a Moravou má se stát skutkem. V ministerstvu obchodu zabývají prý se opravdivě dotčným plánem a v nejbližších dnech má být akciová společnost pro stavbu tohoto průplavu zařízena.

Chudobný člověk v Podhoří u Lipníku nemohl v celé vesnici pro sebe a svou rodinu dostat byt. Po

dlouhém rozmýšlení a nařikání vykopat sobě na obecním trávníku v břehu díru, vystavěl v ní poboční zdi, zasadil dveře, u kterých udělal okno sklené, postavil tam kamna a komín a bývá s celou rodinou svou v té dírci. Má tu výhodu, že nepotřebuje zpravovat střechy a neplatí daně. Lidé jej jmenují „zeměpánem“.

Jiří Němec

K činnosti Tělocvičné jednoty Sokol Žerotín

Vzhledem k mimořádné situaci způsobené současnou pandemií, která již téměř půl roku ovlivňuje životy nás všech, a vzhledem ke konání odložené schůze valné hromady naší jednoty, která se uskuteční v měsíci září, bych se chtěl ohlédnout za naší činností v posledním období.

Jako mladý funkcionář, který byl před rokem a půl zvolen do výboru jednoty, bych chtěl ocenit profesionalitu, nadhled a kolegiální přístup ostatních členů výboru jednoty i kontrolní komise. Děk patří také mladým členům naší jednoty – prakticky mým vrstevníkům – kteří se za poslední rok a půl úspěšně zapojili do organizace a realizace našich akcí. Pevně doufám, že jim jejich zápal vydrží. A to jsou také hlavní důvody, proč jsme schopni organizovat velké množství našich vydařených akcí. V průběhu tohoto roku a půl jsme

vás v tomto zpravodaji průběžně informovali o proběhlých událostech, které jsme organizovali. Bohužel realizace těch letošních byla značně poznamenána probíhající pandemií. Máme proto velkou radost, že jsme byli schopni realizovat Memoriál Jana Jaška (turnaj ve stolním tenise) a po letech také sokolský ples.

Během nouzového stavu jsme byli nuceni učinit příslušná opatření ve sportovní a tělovýchovné oblasti (uzavření místních sportovišť, přerušování činnosti atd.). Snažili jsme se obnovit činnost, jakmile to situace umožňovala. Starosta obce Robert Venský byl v tomto ohledu velmi součinný, společně jsme koordinovali nastavení opatření a spolupracovali jsme ve vzájemné shodě. Za to mu náleží velký dík. Taktéž jsme vděční obci Žerotín za poskytnutí dezinfekce pro vnitřní sportoviště.

Zároveň bych chtěl vyjádřit naši spokojenost s tím, že obec Žerotín získala dotaci na rekonstrukci tělocvičny. Pevně doufáme, že to umožní zkvalitnění prostorových podmínek pro naše aktivity.

Zatím musím zaklepat, že se nás koronavirová pandemie zásadním způsobem nedotkla. Především se podařilo obnovit stolní tenis, a tak se žáci mohli ještě v červnu zapojit do této aktivity. Taktéž měli možnost se 18. července zúčastnit výletu na Slezskou Hartu a projíždky na elektrolodi po této vodní nádrži. Jsme velice rádi, že díky stolnímu tenisu a spolupráci s hnojickými stolními tenisty se nám podařilo posílit řady žactva v rámci členské základny a umožnit realizaci této aktivity.

Tomáš Hrubý, náčelník a matrikář T. J. Sokol Žerotín

foto: Radek Hrubý

Kluby seniorů

Někdo nepodepsaný mi z kraje letošního července vhodil do schránky lístek s krátkým vzkazem zamýšleným zřejmě jako podnět či spíše námět k napsání článku do zpravodaje. Na lístku je napsáno, že všechny vesnice kolem Žerotína mají kluby seniorů. Anonym se dále řečnický ptá: „Co vy na to, senioři? Nemáte dlouhé chvíle?“ K lístku byl přiložený výstřižek z nějakého časopisu obsahujícího články o aktivitách klubů seniorů například ve Střeni, kde klub funguje už 30 let a letos slaví. Další článku přibližuje aktivity klubů v Cholině a Spolku vojenských důchodců v Olomouci. Tož, výzva to je bezesporu. Za uplynulý rok jsem byl pozván kluby seniorů například v Chomoutově, Štarnově, Bohuňovicích nebo Dolanech. Zván jsem byl jako regionální autor-spisovatel, abych jim o sobě něco řekl a hlavně přečetl něco ze své literární tvorby. Všechno to byla příjemná setkání. Pravda, vesměs se jedná o „babinec“. Muži se na těch setkáních vyskytli též, ale sporadicky. Zato ženská sestava bývá všude velice čínorodá. Na „děvčatech“ věku 60+ bylo vidět, že jsou rády, že se setkávají, že si mají co povídat, co společně dělat. Plánují akce (pro děti, pro muže, pro sebe), hodnotí předešlé, společně slaví výročí té či oné kolegyně. Až jsem měl obavu, že má přítomnost a můj program pro ně, nikoho nezajímá. Naštěstí byl opak vždy pravdou. Důležitým, řekl bych zásadním, prvkem je v každém takovém klubu „šéf“ v daných případech „šéfká“, vedoucí organizátorka, která má hlavní slovo. Funkce nevďěčná, ovšem nezbytná a všude se musí najít nejprve taková organizátorská dobrá stmelující duše. Bez ní a jejího entuziasmu

nevznikne nikdy a nikde nic. Už dávno nejsme v socialismu, kde se mládež i důchodci sdružovat museli takřikajíc povinně. Žijeme dobu, ve které se můžeme družít, jak chceme, s kým chceme a mít programovou náplň, pokud neodporuje zákonu, (rasismus, zločinné spolky apod.) jakou chceme. Ano, ona slůvka *chtít* nebo *chceme*, jsou důležitá. Ještě důležitější než *chceme*, je slovo *uděláme*. A samozřejmě poté udělat.

V okolních obcích mají kluby seniorů, protože chtějí, protože se našla ona dobrá, organizačně schopná duše a samozřejmě nezbytná parta starších spoluobčanů, kteří, jak se v úvodu zmiňuje anonymní pisatel, mají dlouhou chvíli a hodlali s tím něco udělat. Tuhle aktivitu jim nikdo nenařídil, nikdo je do ničeho nenutil. Jen domovské obce klubům takové aktivity umožňují ve svých prostorách. Podporují je, protože aktivity občanů jsou solí společenského života. Bez nich jsou obce „mrtvé“.

Bezpochyby i u nás je mnoho občanů, kteří už pověsili zaměstnanecský poměr na hřebík. Děti odrostly, zahrádka taky nesežere všechn čas a toho je náhle více. A přiznejme si, že sedět stále před televizní obrazovkou je ubíjející a mnohým společenský kontakt může chybět. Kdysi se ženské scházely u práce.

Draly společně peří, točily se kolovrátky u sprádání lnu. Vyprávělo se, zpívalo. Fungovala spousta společenských rituálů, zvyků, tradic (viz. Staré žerotínské zvyky a obyčeje). Tohle

je díky pokroku dávno pryč. Ovšem ona potřeba být spolu, sdružovat se, ta přetrvává. Tedy, jak kde, že?

Že se neví jak na to? Stačí málo. Stačí nahlédnout do internetu. (Děti či vnoučata rádi pomohou, nevládněte-li tomuto médiu.) Zadat: „Časopis Olomoucký senior“. Objeví se stejnojmenný časopis, plný námětů a informací, ze života seniorů našeho kraje. Nebo zadat jen: „Olomoucký senior“. Tam lze nalézt, mimo jiné adresy a kontakty na kluby, třeba právě onoho mnou zmiňovaného klubu v Chomoutově. Také se lze napojit na ony obce s aktivními kluby a jejich vedoucí, poptat se, čím se zabývají, jakou mají náplň práce a tak podobně. Nechat se pozvat na jedno, dvě, jejich pravidelná setkání, poučit se a pak klub založit i u nás. Nebo to udělat jinak, po svém, ovšem na začátku musí být ono už zmiňované slovo CHTÍT... Takže, anonymní pisateli, trápí-li tě, že v otázce klubu seniorů je Žerotín pozadu, že tu chybí, že je zde hodně potenciálních členů takového sdružení, hodil jsi rukavici a nezvedne-li ji někdo jiný, učiň tak sám.

Jiří Němec

STARÉ ŽEROTÍNSKÉ ZVYKY A OBYČEJE II.

/zvyky a obyčeje při sklizni plodin/

Ing. František Hejnar

Olomouc 2010

Dež se sošivalo a močelo konopě

Po žních přišla řada i na konopí. V 17. a 18. století se ho na Hané sklízelo požehnaně. Jeho pěstování požadovali i šternberští augustiáni. Postupně však ustupovalo lnu.

„Konopě“ se trhala a vázalo do malých snopků a ještě na poli sušilo. Dělávaly se z něho malé panáky po čtyřech snopcích, aby dobře vyschlo. Potom se stalo místem hodů pro ptáky. Slétávali se sem stehlíci, čížci, strnadi i vrabci. Lákal je semenec...

Když se konopí trhalo, šířila se po okolí opojná vůně. A nebývalo s ním ani tolik práce jako se lnem. Selo se řídko a nemuselo okopávat. „V takovym harabózi dva metre vesokym, ani žádná tráva nerustla“. „Kdo míval zaneřáděny pole, tak tam nasel konopě“. A pole pak bylo čisté.

Horší to bylo po svozu. Napřed se muselo vymlátit copy a potom se čtyři týdny máčelo na močidlech, obyčejně u pazderny. Při močení se konopí muselo shora zatížit deskami a kamením, aby bylo stále pod vodou.

Potom se po konopí mohlo i „špacírovať jak po kuženym mostě“. A to bývalo něco pro děcka... „Litávalo poněm, kolekrát se hloboko propadle a bele cely mokry. A litávalo po něm zas, e dež dostale doma nabřenkany“.

Po odmočení se konopí z vody vytahovalo a sušilo v pazderně. Potom se na lámkách polámalo a na „trdlécích“ potíralo podobně

jako len. To se dělávalo na „jakéchse kozách a velkéma hřebikama“. Při tom se brala „kosta vlákná a švihem se přetahovala přes hřebike“. Až zůstalo v rukách pouze vlákno. To se potom sprádalo na kolovratech. Z konopného vlákna se dělávalo hrubší a pevnější plátno, provazy, sítě ...

„Konopě i len se při máčení rozprostíralo, kde se dalo, někdy i po dědině. Na dědinu s rozprostřeným konopím pak býval pěkný pohled. Třelo se za slunečného počasí. Kdo nasel konopí více, musel je sušit na peci nebo v chlebové peci. To ale bývalo nebezpečné. Stačila příliš horká pec, díрка v plechových dvířkách trouby, nebo zapadlý uhlík ... A vše bylo v jednom plameni.

Od roku 1732 již byl zavedený „Selský domácí řád“, podle něhož se již mohl len nebo konopí sušit pouze v pazdernách. V dědinách byly zakázány i přástky. A pokuty nebývaly malé – tři zlaté moravské!

Pán z hor

„Se lnem je oštara“, říkali starší hospodáři. Ale pěstovat se musel ... „Copak oračke, to se decky nějak pooralo“. Ale na jaře to potom začalo. Sotva se doselo obilí a řepa, „jož se ozéval Urbánek /25.5./. Deť na Urbánku deň spiché zaseť len!“ Aby však byl len pěkný, měl se sít již v den svaté Petronely /17. 5./, protože Petruška ráda předla.

Potom se zase „trnolo“, jaké

bude počasí. „Deť ten palečák si ešte vebiral, jaky bode počasí!“ Potřeboval chladnější počasí a dobře rozdělené, vydatnější srážky. Nesnášel sucho, spíš snesl menší přímrazky. „Je to marny, bel to palečák z hor!“

„Antoninku len /13. 6./, do Jakoba /25.7./ do kolen!“ „Ale té peplačke, než do tech kolen bel!“ V zapleveleném poli bylo drobné rostlinky sotva vidět. „Žensky se s tém ale veporádale“. Hospodáři dbali, aby se len vyplel do svaté Markéty /13. 7./, aby ho Markéta vzala k tanci, aby hodně rostl...

Potěchou pro hospodáře býval až pohled na kvetoucí lán lnu ... „Hospodáři se mosele – chťa nechťa zahledět do jasné modrých kvítků s tmavými žilkami, jako kdysi do modrých očí svých panímám“. Potom se smířili i s tím, že byl někdy trochu menší než předpokládali, a že se „nevedařel, jak be měl“.

A těch starostí se sklizní! „Pěkně žlotóčky zbľa“ zpravidla měl v době, kdy to nejméně vyhovovalo. Když se nechal déle, vlákno hrublo a dřevnatělo. Muselo se spěchat. Obyčejně se len sklízela na svatého Bartoloměje /24. 8./

Většinu podzimních prací se lnem naštěstí však obstarávaly ženy. Len se musel ručně trhat, na podkládkách sušit, vázat do otýpek, svázet, mlátit, máčet, znova sušit na pazderni, lámat a potírat. Práce s ním byla od září až do prosince, a s předěním až do Popeleční středy. Byl to pán z hor ...

Svatby

Podle nejnovějších statistik se Češi méně rozvádějí a také přibývá svateb. Obrací se tedy trend uplynulých cca třiceti let? I tak se stále rozvádí 58,4% všech manželství.

Statistici uchovávají záznamy od roku 1949. Do roku 2014 proběhlo 4 799 250 svateb, z nichž 1 588 846 skončilo rozvodem, což je přesně třetina. Negativní čísla zvedá ale hlavně porevoluční období.

Ne, nebojte, nehodlám zde polemizovat o politických, sociálních či morálních aspektech příčin stávajícího stavu. Chci se zamyslet spíše nad těmi páry, které spolu zůstávají. Navzdory všem protivenstvím, která jim život do společné cesty nastražil.

Někdy je rozvod jedinou možností (domácí násilí, trvalá nevěra apod.). Ale potom je mezi námi spousta párů, které úskalí manželství přecházejí do pozeňnaného věku. Opakovaně vdané a ženatí, pokud důvodem rozvodů byly, z odstupem času nahlíženo, „prkotiny“, dojdou obvykle k poznání, že jsou opět nespokojení, hledají vinu jinde než u sebe a domnívají se, že spadli jen z bláta do louže.

Manželské páry žijící spolu mnoho let si zaslouží bezesporu naši úctu a obdiv. Obvykle v nelehkých podmínkách vychovávají děti, věnují se vnoučatům ba i pravnoučatům. A stále je to spolu baví. Nebo taky ne, tedy ne pořád, ale to je právě ta zvláštnost společného života, umění překonávat trápení a nalézat východiska, moderně kompromisy. Jednou ustoupí ten, podruhé onen. A když radost, tak společná.

Délky společného života si lidé vždy považovali a doba trvání takových svazků má svá jména a jsou s nimi spojené i různé zvyky. Jednotlivá výročí svatby se totiž

jmenují podle toho, čím se manželé obdarovávali. Jestli si myslíte, že se slaví pouze stříbrná svatba po pětadvaceti letech nebo zlatá po padesáti, znáte příliš úzký sortiment. Máme další významné příležitosti, z nichž jedno dokonce mohou oslavit i manželství vratká. Po prvním výročí se slaví svatba bavlněná, kdy by si manželé měli vyměnit kapesníky. Snad by bylo dobré počkat na svatbu dřevěnou při výročí pátém a jako upomínku si vyměnit navzájem dřevěný talisman. Ti vytrvalejší dosáhnou i svatby cínové při výročí desátém. Přidejte trpělivosti a můžete perlit šampaňským při svatbě měděné po patnácti letech.

Nejvyšší metou manželského svazku je svatba platinová po 70 letech.

Málokdo pojmenování těchto manželských výročí zná a ještě méně lidí jednotlivá výročí, snad s výjimkou stříbrné, zlaté a diamantové svatby, slaví. Tak se nebojte a místo kapesníčků nebo dřevěných plastik by mohla stačit květina.

A všimnout si takových (zlato, diamant, platina) výročí by mohla a měla i obec. Trvalá manželství si naši pozornost a úctu zaslouží. Jenže... Ono to má háček. Dnešní ochrana osobních údajů a hlavně fakt, že údaje o datech sňatků a tím i jejich výročích má k dispozici matrika, nikoli obecní úřad. Takže takové „věřejné blahopřání“ je záležitostí samotných občanů, kteří mohou na blížící se výročí „zasloužilých manželů“ obecní úřad upozornit.

Výročí svatby a jejich názvy:

1. rok-bavlněná
2. rok-papírová
3. rok-kožená
4. rok-květinová

5. rok-dřevěná
6. rok-železná
7. rok-vlněná
8. rok-bronzová
9. rok-měděná neboli hliněná
10. rok-cínová
11. rok-ocelová
12. rok-hedvábná
13. rok-krajková
14. rok-slonovinová
15. rok-křišťálová
20. rok-porcelánová
25. rok-stříbrná
30. rok-perlová
35. rok-korálová
40. rok-rubínová
45. rok-safírová
50. rok-zlatá
55. rok-smaragdová
60. rok diamantová
65. rok-kamenná
70. rok-platinová

S využitím podkladů Jany Francírkové, uveřejněných v Hanáckém kalendáři roku 2009, napsal Jiří Němec

Hanácky plke

Tetička: „Rézka mě řekla, žes ji řekla tajemství, kery sem já ji řekla a kery neměla nikomu říkat.“

Sósedka: „Ta je hlópá! Deť sem ji přece řekla, abe ti to neříkala!“

Tetička: „Já sem ji řekla, že ti to neřekno, deť mě to řekne – tak prosím tě, neříké ji, že sem ti to řekla.“